

Sygn. akt IV Ka 471/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2015 r.

sprawy **A. K.**

syna R. i W. z domu S.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk,

i **P. P.**

syna Z. i M. z domu S.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk i art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 599/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza po 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt. IV Ka 471 /15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył :

A. K. i P. P. o to, że:

I. w dniu 25 listopada 2012r. w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zniszczenia mienia w postaci samochodu osobowego marki A. o nr rej. (...) w ten sposób, że wybili w nim przednią szybę, dokonali wgniecenia przedniej maski, rozbili przednie lampy i dokonali zniszczenia przedniego zderzaka powodując łączną sumę strat w wysokości 2700,00 zł na szkodę K. J.,

tj. o czyn z art. 288§1 kk

a nadto P. P. o to, że:

II. w dniu 18 marca 2013r. w S. woj. (...) groził K. J. zniszczeniem samochodu należącego do niego, przy czym groźby te wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190§1 kk

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II K 599 /14:

I. oskarżonych A. K. i P. P. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 288§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288§1 kk wymierzył im kary po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 190§1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeczone oskarżonemu P. P. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§2 kk zawiesił oskarżonemu A. K. warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

V. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawiesił oskarżonemu P. P. warunkowo wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

VI. na podstawie art. 73§2 kk oddał oskarżonego A. K. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VII. na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżonego P. P. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonych A. K. i P. P. do naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. J. kwot po 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) w terminie 8 (ośmiu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

IX. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – od oskarżonego A. K. – w wysokości 194,95 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy), od oskarżonego P. P. – w wysokości 274,95 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote i dziewięćdziesiąt pięć groszy), tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, a związanych z uczestnictwem oskarżonych w sprawie oraz wymierzył im opłaty - oskarżonemu A. K. w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych), oskarżonemu P. P. w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Z wyrokiem tym nie pogodzili się oskarżeni, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońców z wyboru. Ponieważ wniosek o sporządzenie pisemnych motywów wyroku Sądu Odwoławczego z dnia 24 lipca 2015r. złożyła jedynie

obrońca oskarżonego A. K., stąd w myśl art. 423 § 1 a kpk niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do apelacji tego oskarżonego.

Apelująca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na mylnym przyjęciu, że to oskarżony A. K. popełnił zarzucany mu czyn, opisany w punkcie I części wstępnej wyroku, podczas gdy brak jest jednoznacznych ku temu powodów.

Tym samym apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego A. K. lub uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Przeciwie oczekiwaniom apelującej stwierdzić należy, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała trafność ustaleń faktycznych Sądu I instancji, wynikającą z oceny dowodów, dokonanej z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk. Dowody sprawy oceniono przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co zostało należycie wykazane w obszernym uzasadnieniu Sądu Rejonowego, które spełnia wszystkie wymagania przepisu art. 424 kpk.

Nie można skutecznie podnosić, jakoby to Sąd Rejonowy mylnie wykazał sprawstwo i zawinienie oskarżonego. Wszak A. K. podczas przesłuchania w dniu 21.12.2012r. (k. 23 akt) nie tylko przyznał się do winy, ale także szczegółowo opisał okoliczności dokonania wspólnie i w porozumieniu z P. P. zniszczenia mienia, należącego do pokrzywdzonego K. J., m.in. podał motywację (był pod wpływem alkoholu, kierował się chęcią dokuczenia pokrzywdzonemu, z którym jest skonfliktowany), wskazał sposób dokonania zniszczeń (kijem przypominającym bejsbolowy kilka razy uderzył w auto wybijając szybę przednią zaś skazany P. P. wybił tym kijem przednie lampy). Gdyby oskarżony nie był sprawcą owego czynu, to nie podałby takich okoliczności, które przecież korespondują z opisem uszkodzeń auta i w całej rozciągłości z zeznaniami naocznego świadka czynu w osobie M. F.. Podczas owego przesłuchania oskarżony nie tylko obciążał P. P. ale także wyraził skruchę i uzgodnił wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy. Nie mają więc waloru wiarygodności jego późniejsze twierdzenia o stosowaniu wobec niego niedozwolonych metod przesłuchania, są one najwyraźniej podyktowane linią obrony i porozumieniem ze współsprawcą P. P. w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej oraz cywilnej za wyrządzoną niemalą szkodę. Także odwoływanie się do przypuszczeń pokrzywdzonego co do osób sprawców jest zupełnie nieskuteczne, skoro wedle zeznań naocznego świadka M. F. i wyjaśnień oskarżonego – dowodów uznanych za wiarygodne- sprawcami przestępstwa byli A. K. i P. P..

Zarzut apelacyjny dotyczący wartości szkody z przywołaniem na notatkę policyjną z dnia 25.11.2012r. pozostaje równie nietrafnym. Wstępny szacunek pokrzywdzonego co do wysokości szkody na pojeździe na 1200 zł (wskazany w notatce) został poddany weryfikacji przez przedstawienie specyfikacji naprawy warsztatowej (k. 15 akt), z wyszczególnieniem kosztów konkretnych uszkodzeń, to wyliczenie pozostaje miarodajnym a nie notatka policyjna, która przecież nie jest żadnym dowodem.

Wobec powyższych faktów procesowych postulowana przez apelującego zmiana wyroku przez uniewinnienie oskarżonego czy uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania stanowi wyraz bezkrytycznej postawy apelującego do jednoznacznego materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka M. F. (k. 8) oraz wyjaśnień samego oskarżonego (k. 23 akt).

Badanie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych przypisanego czynu nie przekonuje, by oskarżony został przy wymiarze kary potraktowany nazbyt surowo. Przecież Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 4-ch miesięcy pozbawienia wolności, zatem karę przewidzianą w ustawie i to w dolnych granicach zagrożenia, określonego w art. 288 § 1 kk. Wykonanie tej kary obwarowano dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia na najkrótszy możliwy okres próby lat 3-ch, słusznie także współsprawcy czynu zostali zobowiązani do naprawienia szkody w ramach probacji (pkt.

VII dyspozycji zaskarżonego wyroku). Tak więc orzeczona kara w całej rozciągłości spełnia kryteria art. 53 kk oraz art. 54 § 1 kk.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.